

Proti koncu januarja je film **Petelinji zajtrk**, sicer ekranizacija istoimenskega romana **Ferija Lainščka**

po gledanosti prehitel še Kajmak in marmelado in s tem postal najbolj gledani slovenski film. Poleg gledalcev so mu veljavo priznali tudi kritiki, saj je na 10. Festivalu slovenskega filma dobil sledeče nagrade: nagrado za najboljšo režijo, za najboljši scenarij, za najboljši film po izboru občinstva ter za najboljšo moško vlogo (

Vlado Novak

). Toda, vprašanje ostaja, je film dejansko zaslužen za vsa priznanja in veliki bum, ki ga je ustvaril pri gledalcih?

Petelinji zajtrk je ljubezenska zgodba, ki pa ni samo to, ker če bi ostalo samo pri tem, bi bil to zelo povprečen film. Je zgodba, v kateri se komično, ki ga večinoma pričarajo stranski igralci (Matija Rozman, Janez Škof, Davor Janjič) prepleta s tragičnim (razplet ljubezenske zgodbe med Djurom in Bronjo, usoda Gajaša, ter smrt Lepca in Zobarja).

Stranski liki so karakterno precej klišejski, tako imamo učitelja, ki pije, bogatega vaškega privatnika, zdravnika in pevca, ki je razočaran nad apatičnostjo svojega poslušalstva. To so liki, ki so tam večinoma zaradi efekta komičnosti, a hkrati dajejo filmu tisto polnost in realnost, ki dela zgodbo takšno, da bi se lahko dogajala tudi v naši vasi. Predvsem pa, kvalitete same igre jim ne gre oporekati, saj svoje vloge odigrajo nadpovprečno dobro. Igralsko briljira predvsem Vlado Novak, ki je za portret Gajaša, starejšega lastnika avtomehanične delavnice, čigar strast je pop pevka Severina, dobil tudi letošnjo nagrado za glavno moško vlogo. Gre za igro, ki je ne boste pozabili še dolgo potem, ko je filma konec. Manjša graja gre na račun Pie Zemljič, ki se ji sliši, da ne obvlada dobro preleškega dialekta.

Pomemben vidik v filmu je tudi dogajalni čas, saj režiser film postavi nekaj deset let v preteklost, ko je spomin na bivšo Jugoslavijo bil še kako živ. Poleg razpleta ljubezenske zgodbe med Djurom in Bronjo ter fanatično zaljubljenostjo Gajaša v Severino, se odvija tudi konflikt adaptacije likov z novo stvarnostjo in novim časom. Gre za konflikt med mladim (Djurom) in starim (Gajaš), medtem ko je prvi zagledan v sedanost in ni obremenjen s preteklostjo, je Gajaš nostalgik, ki še vedno živi in misli tako kot se je mislilo nekoč, v drugem sistemu. Tako v nekem delu Gajaš modruje pred Djurom: «Ko je bil še Tito živ, je bog po zemlji hodil.», ta pa mu hladno odgovori, da se ne spomni Tita.

Tako poleg medgeneracijskega konflikta dobimo še konflikt različnega pogleda na svet in stvarnost. Da se ta konflikt lahko razreši samo na en način in da je edini zmagovalec v tem, skorajda že potranzijskem, času lahko le mlado, moderno in kapitalistično razmišljanje nam da režiser na koncu jasno vedeti. Ker pa Naberšnik vseeno ni tako črnogled, je pokazal, da ima v tem novem svetu svoje mesto še vedno tudi ljubezen in prijaznost.

Prispeval Mitja Gruber
Petek, 14 Marec 2008 19:00

Če si filma še niste ogledali, ga toplo priporočam, ampak vseeno ne pričakujte nobenega presežka, ker ga ne boste našli. Gre za lep, topel, prisrčen izdelek, ki pa se vseeno malce vleče, ker je glavna nit zgodbe (ljubezenska zgodba med Bronjo in Djurom) rahlo dolgočasna in razvlečena ter komaj čakamo, kdaj bo prišlo do preobrata, ki je neizogiben.

Ocena: 6.5/10